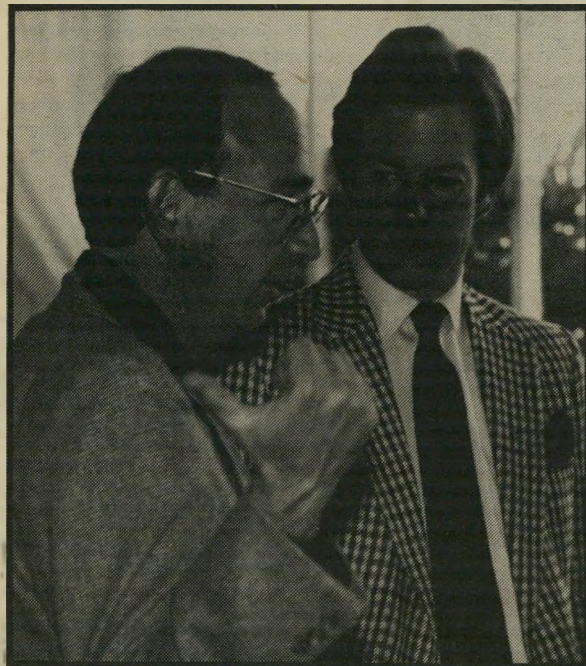

דו"ח למעסיקים

העניינים? הכל בסדר, ברוך השם!
 יוצאים לסעודה צרפתית משובחת כמתח לונדוני צפוף.
 "אלכס, מה הולך כאן בלונדון?"
 "שום דבר מיוחד, חוץ מההזמנה שקיבלתי מנשיא איגוד-הסטנים האנגלי לתא המלכותי בווימבלדון."
 "?? השתגעתי?"
 "השתגעתי בעצמי! הנה ההזמנה! הזמנה זוגית ליום ו' ה-6 ביוני. באותו היום ייערכו מישחקי חצי-הגמר לגברים על המיגרש המרכזי."
 "ומי יארח אתכם בתא המלכותי?"
 "בימי-המישחק השניים מארחים בני מישפחת-המלוכה על פי סדר מסוים, כשנסיון מעניקה את הגביעים הנסיכה מקנט. ליום שבו אני מוזמן לתא עם בת-זוגי נקבעה המארחת הנסיכה דיאנה."

אלכס גילעדי (משמאל) עם בנה של מרגרט תאצ'ר
 הזמנה מלכותית

"דיאנה! אני בת זוגך! שלא תען, אתה שומע! חוץ מזה, הרי היא בהריון מתקדם."
 "היא תהיה בחודש השמיני להריונה, ואת, מותק, שבי ליד הטלוויזיה."
 "אז את מי תקח לתא?"
 "זה קשה! ברור שאקח ישראלית, היא צריכה להיות יפה, כמובן. היא צריכה להיות טיפוס מיוחד, והיא צריכה להיות פיקחית."
 "מה חסר לך אצלי, חומר? מתאימה בדיוק!"
 "את רוצה שהנסיכה תברח מהתא כשתשמע מי הגיעה?"
 "אז איזה ישראלית, מלבדי, תענה על כל הדרישות?"
 "נחיה ונראה, מותק."
 "מה נחיה ונראה! הרי אתה יכול להביא את שרונה מארש, עונה לכל הדרישות, וגם היתה חברה שלך."
 "הכל נכון, אבל אינני יודע את מיספר-הטלפון שלה, אצטרך לחפש אחרת."
 "אבל לא כמו שרונה, אני בטוחה! איזה מעלות שיש לה, אוף..."
 "את מספרת לי את יודעת אצל מי למדתי לבשל מאכלים משגעים? גם אצל שרונה!"
 "אז איפה תמצא את הדמות שאתה מחפש?"
 "בחייד, רק ישמעו בארץ על ההזמנה, וכל המטוסים יתמלאו, יהיה בסדר אל תדאגי."
 "אלכס, ומה אתה מציע לה, מילבר הצצה מקרוב ננסיקה?"
 "איזה הצצה! נשכ ביחד חמש שעות בתא המלכותי, יחד עם מיספר מצומצם מאוד של מוזמנים, כולם אח"מים כמוני, בהפסקה יגישו, כמובן תה."
 "מציע למארחים עוגות, אם הם מגישים רק תה. אני מוכנה לאפות עוגה משגעת ולהביא אותה בעצמי. אני רק אכנס, אפרוס ואגיש לאורחים, אחייד קצת לכולם ואצא."
 "או, זה רעיון! אני אעביר את ההצעה לדיאנה. היא מתה על העוגות שלך."

יותר אינני נוסעת בשבילכם, בוסים כמוכם הייתי מכיילת ומשלחת כבעיטה לנופש בעקרון. מה עשיתם? שלחתם אותי ללונדון ופאריס, כימעט בלי גרוש על המה-שמו, ואתם רוצים שאדווח על החיים הטובים בעולם הגדול? על מה אדווח? על הלאם היבש שאכלתי, ומייהברו ששי תיתי?"

לקראת הנסיעה הבאה, בעוד חודש או חודשיים, אני הולכת להחליף את קוראיי בנדיבים יותר. אולי אוכל פעם לסעוד גם במיסעדה הגונה על חשבונם, ואחרי-כך אספר כיצד תיבלתי את פיתי ברוטב המשגע של הצרפות, ועל לובסטר בנוסח לוקרציה בורז'יה, טועמים ומתיים: בין קוראיי יש גם כמה נשמות טובות. אחת מהן מיהרה לצלצל לסגן-הנשיא של רשת הטלוויזיה האמריקאית הגדולה אן-בי-סי, וביקד שהרחמים עלי. גם סגן-הנשיא הוא נשמה טובה. הוא שמע על יסריהרעב שלי. רחמיו נכמרו, והוא הוציאנו מרעב לשובע גדול.

זה התחיל בצילצול פיתאומי בטלפון:

- דינג, דינג.
- "קן איי ספיק טו זה מרחלת?"
- "זה מרחלת איז ספיקינג, יא טמבל!"
- "שלום רחל. זה אלכס גילעדי."
- "סורי, זה טמבל וונט פור יו. מה שלומך אלכס?"
- "מצויין, מה שלומך?"
- "אותו הרבר. איך ידעת שהגעתי ללונדון?"

הנסיכה דיאנה
 בתא אחד

"סורי. אינני מסגיר מקורות-אינפורמציה."
 "בחיאת דינאק, אף אחד לא יודע שהגעתי!"
 "אז אף אחד לא סיפר. מה את עושה הערב?"
 "אוכלת איתך ארוחת-ערב, מותק."
 "איך ידעת?"
 "אינני מסגירה את מקורות-האינפורמציה שלי."
 "אחרי שעתיים אני עולה לדירתו של סגן הנשיא. את הדלת פותחת יפהפיה, כוסית בידה, ומציעה משקה. סגן-הנשיא משוחח עם ניו-יורק מהחרר השני. קוראים לה צ'ארל, והיא עוסקת, בין השאר, בהדרכת תיירים ברחבי אירופה. ממאמות היא מבינה גם בעברית. תהרגו אותי אם אין לה דם יהודי ארום כימעט בכל עורקיה, ואיזה עורקים! השיחה לניו-יורק מסתיימת, סגן-הנשיא נכנס, מבסוט עד הגג. מה

טרמפ

לוסטמינסטר

לו קוראים אבישי כין, עד לפני זמן קצר היה קצין-הנדרסה ראשי של צה"ל. בוקר-בוקר היה יוצא מביתו בנווה-השקן שברמת-השרון, בדרכו לעבודה.
 לה קוראים רמה, עקרת-בית, אם לילדים, נכית סמוך. רמה עוסקת ככלכלנית באחד המיש"רים בעיר.
 מה יותר נחמד מלהציע טרמפ לשכנה, בדרכה לעבודה? אין דבר יותר נחמד! ומפה לשם, ועם חלוף הזמן, התפתח רומן בין השניים שהיה לשיחת-היום בין כל תושבי השכונה. רומן כזה עוד לא ראו, משהו מהסרטים.
 בינתיים השתחרר אבישי מהצבא, והתחיל לנהל את סוכנות פגז בישראל. בראשית חודש מאי מצאו השניים את עצמם גרושים. וטסים ללונדון הגדולה, ושם נישאו, כפי שהודיעו במודעות-ענק בעיתונים.
 "את אבישי כין?"
 "רק רגע."
 "את אבישי כין?"
 "מדבר."
 "רוצה לאחל לכם אושר והצלחה."
 "מי?"
 "אני, המרחלת."
 "איך את מגיעה אלי?"
 "בטלפון! מה הבעיה?"
 "???"
 "אני רוצה לספר לקליינטים על החתונה."
 "ספרי."
 "אוף! איך התחתנתם ואיפה?"
 "בג'ניס והולצות פשוטות, בעריית רובע וסטמינסטר בלונדון."
 "והיו הרבה אורחים?"
 "איזה אורחים! מאיפה אורחים? פשוט כאיתנו זוגי-ירידים כעדים."
 "ולמה וסטמינסטר בלונדון, ורק זוג עדים?"
 "את לא יודעת שכל כין הוא כהן?"
 "בוודאי, שכחתי. מסור לגברת את איחולי."
 "אמסור."
 "תודה."

אם בא לכם

נגיד שבא לכם לישון על מיוזונים כפולים. לא זוג! זוגיים! ונגיד שבא לכם לכסות את המיוזונים

יובל כספין
 לחזור לסבתא

הפיצלה הזו (190 ס"מ) מופיע כד כימעט תמיד, כשחיוך שובה-לב על שפתיו. אני לא נותנת לאמריקאים צ'אנס רציני עם יובל. למה? כי סבתא שלו אוהבת את השרון, ולא תיסע אחריו. ואילו סבתא היא הרמות הנערצת ביותר על יובל.
 מעניין איזה חררי-שינה יתכנן כשיחזור, כרי להיות ליד סבתא.

יובל אורז את הפק"ל, ונוסע לניו-יורק, כדי ללמד את הנייטיבס פרק בהילכות תיכונן אופנה ועיצובה, ודירתו עומדת להשכרה.
 אם הם ילמדו ממנו משהו, תראו את האמריקאים הולכים תוך שנה אקסטרא-ווגנטיים כמוהו. כתפיות ענקיות לגברים, פרוות מטורפות ומיכנסיים עם פייטים, ושניצים בחולצות, ועל הראש יבשלו משהו עם ג'לטין.

האלה ככילה תכולה, כמו חופה או אוהל-ענק, ולהציץ דרך הנקבים ולראות שמיים, עננים וכוכבים מצויירים על הקירות.
 בא לכם? גם לי, אבל לי כבר יש שיגעון אחר, ולכמה מיטות אני יכולה להתגלגל?
 אז אתם, רוצו לחפש את יובל כספין, כך נראה חררי-שינה שלו, שזכה במיטב ההערכה וההערצה של חתיכות וחתיכי ישראל.